

“मीठे बच्चे- तिम्रो प्यार विनाशी शरीरसँग हुनु हुँदैन, एक विदेहीसँग प्यार गर, देहलाई देखेर पनि न हेर।”

प्रश्न:- बुद्धिलाई स्वच्छ बनाउने पुरुषार्थ के हो? स्वच्छ बुद्धिको निशानी के हो?

उत्तर:- देही-अभिमानि बनेपछि नै बुद्धि स्वच्छ बन्छ। यस्ता देही-अभिमानि बच्चाहरूले आफूलाई आत्मा सम्झेर एक बाबालाई प्यार गर्छन्। बाबाबाट नै सुन्छन्। तर जो मूर्ख छन्, उनीहरूले देहलाई प्यार गर्छन्, देहलाई नै शृङ्गार गरिरहन्छन्।

ओम् शान्ति। ओम् शान्ति कसले भन्यो र कसले सुन्यो? अरु सतसङ्गहरूमा त जिज्ञासुले सुन्छन्। महात्मा वा गुरु आदिले सुनाउनु भयो, यस्तो भन्छन्। यहाँ त परमात्माले सुनाउनु भयो र आत्माले सुन्यो भनिन्छ। नयाँ कुरा हो नि। देही-अभिमानि बन्नपछि। कोही यहाँ पनि देह-अभिमानि भएर बस्छन्। तिमी बच्चाहरू देही-अभिमानि भएर बस्नुपर्छ। म आत्मा यस शरीरमा विराजमान छु। शिवबाबाले हामीलाई सम्झाउनु हुन्छ, यो बुद्धिमा राम्ररी याद राख्नुपर्छ। तिमी आत्माको कनेक्शन छ परमात्मासँग। परमात्मा आउनु भएर यस शरीरद्वारा सुनाउनु हुन्छ, यी दलाल हुन्। तिमीलाई सम्झाउनेवाला उहाँ हुनुहुन्छ। यिनलाई पनि वर्सा उहाँले दिनुहुन्छ। त्यसैले बुद्धि उहाँतिर जानुपर्छ। सम्झ, पिताका ५-७ बच्चाहरू छन्, उनीहरूको बुद्धियोग पितातर्फ रहन्छ नि किनकि पितासँग वर्सा मिल्छ। भाइसँग वर्सा मिल्दैन। वर्सा सदैव पितासँग मिल्छ। आत्मालाई आत्मासँग वर्सा मिल्दैन। तिमीले जानेका छौ- आत्माको रूपमा हामी सबै भाइ-भाइ हौं। हामी सबै आत्माहरूको सम्बन्ध एक परमपिता परमात्मासँग छ। उहाँले भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर। म एकसँग नै प्रीत राख। रचनासँग नराख। देही-अभिमानि बन। म सिवाय अरु कोही देहधारीलाई याद गर्छौं भने यसलाई भनिन्छ देह-अभिमान। यी देहधारी तिमी सामुन्ने छन्, तर तिमीले यिनलाई नहेर। बुद्धिमा याद उहाँको रहनु पर्छ। उनीहरूले त केवल भनिदिन्छन्, हामी भाइ-भाइ हौं। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामी आत्मा हौं, परमपिता परमात्माका सन्तान हौं। वर्सा परमात्मा बाबासँग मिल्छ। उहाँ बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो लव म एकसँग हुनुपर्छ। म नै स्वयं आएर तिमी आत्माहरूको आफूसँग विवाह गराउँछु। देहधारीको विवाह होइन। अरु जति पनि सम्बन्ध छन्, ती देहका, यहाँका सम्बन्ध हुन्। यस समयमा तिमी देही-अभिमानि बन्नु छ। हामी आत्माहरूले बाबासँग सुन्छौं, बुद्धि बाबातर्फ जानुपर्छ। बाबा यिनको छेउमा बसेर हामीलाई ज्ञान दिनुहुन्छ। उहाँले शरीर सापटी लिनुभएको छ। आत्माले यस शरीररूपी घरमा आएर पार्ट खेल्छ। मानौं उसले आफूलाई घरमा नजरबन्द गरिदिन्छ- पार्ट खेल्नको लागि। हो त स्वतन्त्र। तर यसमा प्रवेश गरेर आफूलाई यस घरमा बन्द गरेर पार्ट खेल्छ। आत्माले नै एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ, पार्ट खेल्छ। यस समय जो जति देही-अभिमानि रहन्छ, उसले त्यति उच्च पद पाउँछ। बाबाको शरीरमा तिमी थोरै पनि प्यार हुनु हुँदैन। यो शरीर त केही कामको छैन। म यस शरीरमा प्रवेश गर्छु, केवल तिमीलाई सम्झाउनको लागि। यी हो रावण राज्य, पराई देश। रावणलाई जलाउँछन्, तर बुझ्दैनन्। चित्र आदि जे पनि बनाउँछन्, त्यसलाई जानेका हुँदैनन्। बिल्कुल मूर्ख छन्। रावण राज्यमा सबै मूर्ख हुन्छन्। देह-अभिमान छ नि। त्यस्तो बुद्धि बनेका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- जो मूढमति अर्थात् मूर्ख हुन्छन्, उनले देहलाई याद गरिरहन्छन्, देहसँग प्यार राख्छन्। जो स्वच्छ बुद्धि हुन्छन्, उनले त आफूलाई आत्मा सम्झेर परमात्मालाई याद गरेर परमात्माबाट सुनिरहन्छन्, यसमा नै मेहनत छ। यो त बाबाको रथ हो। धेरैको यिनीसँग प्यार हुन्छ। जस्तै, हुसेनको घोडा, त्यसलाई कति सजाउँछन्। अब महिमा त हुसेनको छ नि। घोडाको छ छैन। अवश्य मनुष्य तनमा हुसेनको आत्मा आयो होला नि। तिनीहरूले यी कुरालाई बुझ्दैनन्। अहिले यसलाई भनिन्छ राजस्व अश्वमेध अविनाशी रुद्र ज्ञान यज्ञ। अश्व नाम सुनेर उनीहरूले फेरि घोडा सम्झेका छन्, उसलाई स्वाहा गर्छन्। यी सबै कहानी हुन् भक्तिमार्गका। अहिले तिमीलाई सुन्दर बनाउनेवाला यात्री त उहाँ हुनुहुन्छ नि।

अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामी पहिला सुन्दर थियौं, फेरि श्याम बन्यौं। जति पनि आत्माहरू पहिला पहिला आउँछन्, पहिला सतोप्रधान हुन्छन्। फेरि सतो, रजो, तमोमा आउँछन्। बाबा आएर सबैलाई सुन्दर बनाउनु हुन्छ। जति पनि धर्म स्थापन अर्थ आउँछन्, ती सबै सुन्दर हुन्छन्, पछि काम चितामा बसेर काला हुन्छन्। पहिला सुन्दर फेरि श्याम बन्छन्। यी नम्बरवनमा पहिला-पहिला आउँछन्, त्यतिबेला सबैभन्दा सुन्दर बन्छन्। यी

(लक्ष्मी-नारायण) जस्तो नेचुरल सुन्दर त कोही हुन सक्दैन। यो ज्ञानको कुरा हो। हुन त क्रिश्चियनहरू हिन्दुहरू भन्दा गोरा छन् किनकि त्यसतर्फ रहन्छन्। तर सत्ययुगमा त नेचुरल ब्युटी हुन्छन्। आत्मा र शरीर दुवै सुन्दर हुन्छ। यस समय सबै पतित काला छन्, फेरि बाबा आएर सबैलाई सुन्दर बनाउनु हुन्छ। पहिला सतोप्रधान पवित्र हुन्छन्, फेरि उत्रिँदै-उत्रिँदै काम चितामाथि बसेर काला हुन्छन्। अब बाबा आउनु भएको छ सबै आत्माहरूलाई पवित्र बनाउन। बाबालाई याद गरेपछि नै तिमी पावन बन्छौ। त्यसैले याद गर्नु छ एकलाई। देहधारीसँग प्रीत राख्नु छैन। बुद्धिमा यो कुरा रहोस्- हामी एक बाबाका हौं, उहाँ नै सबैथोक हुनुहुन्छ। यी आँखाले देखिने जति पनि चीज छन्, सबै विनाश हुन्छन्। यी आँखा पनि खतम हुन्छन्। परमपिता परमात्मालाई त त्रिनेत्री भनिन्छ। उहाँसँग ज्ञानको तेस्रो नेत्र छ। त्रिनेत्री, त्रिकालदर्शी, त्रिलोकीनाथ- यी टाइटल उहाँलाई मिलेको छ। अहिले तिमीलाई तीनै लोकको ज्ञान छ, फेरि यो लोप हुन्छ, जसमा ज्ञान छ, उहाँले नै आएर दिनुहुन्छ। तिमीलाई बाबाले ८४ जन्मको ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। म यस शरीरमा प्रवेश गरेर आएको छु तिमीलाई पावन बनाउन। मलाई याद गर्नाले नै पावन बन्छौ, अरु कसैलाई याद गर्यौ भने सतोप्रधान बन्न सक्दैनौ। पाप काँटिदैन भने त भनिन्छ विनाश काले विपरीत बुद्धि विनश्यन्ति। मानिसहरू त धेरै अन्धश्रद्धामा छन्। देहधारीहरूमा नै मोह राख्छन्। अब तिमी देही-अभिमानि बन्नु छ। एकैमा मोह राख्नु छ। अरु कसैमा मोह छ भने मानौं बाबासँग विपरीत बुद्धि छ। बाबाले कति सम्झाउनु हुन्छ, म बाबालाई नै याद गर, यसमा नै मेहनत छ। तिमीले भन्छौ पनि, हामी पतितहरूलाई आएर पावन बनाउनुहोस्। बाबाले नै पावन बनाउनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई ८४ जन्मको इतिहास-भूगोल बाबाले नै बुझाउनु हुन्छ। त्यो त सहज छ नि। बाँकी याद नै सबैभन्दा कठिन विषय हो। बाबासँग योग लगाउन कोही पनि होसियार छैन।

जुन बच्चाहरू यादमा होसियार छैनन्, उनीहरू मानौं पण्डित हुन्। ज्ञानमा जतिसकै होसियार भए पनि यादमा रहँदैनन् भने उनीहरू पण्डित हुन्। बाबाले पण्डितको एक कहानी सुनाउनु हुन्छ नि। जसलाई सुनायो, उसले त परमात्मालाई याद गरेर पार भयो। पण्डितको दृष्टान्त पनि तिमी लागि हो। बाबालाई तिमीले याद गर्यौ भने पार हुन्छौ। केवल मुरलीमा तीक्ष्ण भएर मात्र पार हुन सक्दैनौ। सिवाय यादबाट विकर्म विनाश हुँदैन। यी सबै दृष्टान्त बनाएका छन्। बाबाले बसेर यथार्थ रीति सम्झाउनु हुन्छ। उसलाई निश्चय भयो। एउटै कुरा समात्न, परमात्मालाई याद गरेमा पार भइन्छ। केवल ज्ञान छ, तर योग छैन भने उच्च पद पाउन सकिँदैन। यस्ता धेरै छन्, यादमा रहँदैनन्। मूल कुरा हो यादको। धेरै राम्रा राम्रा, सेवाधारीहरू छन् तर बुद्धियोग ठीक छैन भने फँस्छन्। योगी कहिल्यै देह-अभिमानमा फँस्दैन, अशुद्ध संकल्प आउँदैनन्। यादमा कच्चा छ भने त तुफान आउँछ। योगले कर्मेन्द्रियहरू पूरा वशमा हुन्छन्। बाबाले सही र गलतलाई चिन्ने बुद्धि पनि दिनुहुन्छ। अरुको देहर्तु बुद्धि गयो भने विपरीत बुद्धि विनश्यन्ति हुन्छन्। ज्ञान अलग हो, योग अलग हो। योगबाट स्वास्थ्य, ज्ञानबाट सम्पत्ति मिल्छ। योगबाट शरीरको आयु बढ्छ, आत्मा त ठूलो सानो हुँदैन। आत्माले भन्छ मेरो शरीरको आयु बढ्छ। अहिले आयु थोरै छ, फेरि आधाकल्पको लागि शरीरको आयु लामो हुन्छ। हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ। आत्मा पवित्र बन्छ, सारा कुरा आत्मालाई पवित्र बनाउनमा आधारित छ। पवित्र बन्दैनौ भने पद पनि पाउँदैनौ।

मायाले चार्ट राख्नमा बच्चाहरूलाई अल्छी बनाइदिन्छ। बच्चाहरूले यादको यात्राको चार्ट धेरै सोखसँग राख्नुपर्छ। हेर्नुपर्छ- मैले बाबालाई याद गर्छु या अरु कोही मित्र-सम्बन्धी आदितर्फ बुद्धि जान्छु? सारा दिनमा याद कसको रह्यो अथवा प्रीत कोसँग रह्यो, कति समय व्यर्थ गुमाएँ? आफ्नो चार्ट राख्नुपर्छ। तर कसैमा तागत छैन, जसले चार्ट सधैं राख्न सकोस्। कोही विरलैले राख्न सक्छन्। मायाले पूरा चार्ट राख्न दिँदैन। एकदम सुस्त बनाइदिन्छ। चुस्त रहँदैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर। म त सबै प्रियतमाहरूको प्रियतम हुँ। त्यसैले प्रियतमलाई याद गर्नुपर्छ नि। प्रियतम बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आधाकल्प याद गर्यौ, अब मैले भन्छु- मलाई याद गर्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। यस्ता बाबा, जो सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ, उहाँलाई कति याद गर्नुपर्छ। अरु त सबै दुःख दिनेवाला हुन्। तौ कुनै कामका छैनन्। अन्त्य समयमा एक परमात्मा बाबा नै काममा आउनु हुन्छ। अन्त्य समय एउटा हृदयको हुन्छ, अर्को बेहदको हुन्छ।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- राम्रोसँग याद गर्यौ भने अकालमा मृत्यु हुँदैन। तिमीलाई अमर बनाइदिन्छु। पहिला त बाबासँग प्रीत बुद्धि हुनुपर्छ। कसैको पनि शरीरसँग प्रीत छ भने गिँछौ। फेल हुन्छौ। चन्द्रवंशीमा जान्छौ। स्वर्ग

सत्ययुगी सूर्यवंशी राजाईलाई नै भनिन्छ। त्रेतालाई पनि स्वर्ग भनिदैन। जस्तै, द्वापर र कलियुग मध्ये कलियुगलाई रौरव नर्क, तमोप्रधान भनिन्छ। द्वापरलाई यस्तो भनिदैन, फेरि तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नको लागि याद हुनुपर्छ। स्वयं पनि सम्झन्छन्- मेरो फलानोसँग धेरै प्रेम छ, ऊ विना मेरो कल्याण हुँदैन। अब यस्तो हालतमा यदि मरें भने के होला? विनाश काले विपरीत बुद्धि विनश्यन्ति। सानो पद पाउने छु।

आजकल दुनियाँमा फेशनको पनि धेरै समस्या छ। आफूतिर आकर्षित गर्नको लागि शरीरलाई कति टिपटप राख्छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! कसैको पनि नाम रूपमा नफँस। लक्ष्मी-नारायणको पोसाक हेर कस्तो रोयल छ। त्यो हो नै शिवालय, यसलाई भनिन्छ वेश्यालय। यी देवताहरूको अगाडि गएर भन्छन्- हामी वेश्यालयमा रहनेवाला हौं। आजकल त फेशनको यस्तो समस्या छ, सबैको नजर जान्छ, फेरि पक्डेर भगाएर लैजान्छन्। सत्ययुगमा त मर्यादापूर्ण चालचलन हुन्छ। त्यहाँ त स्वाभाविक सौन्दर्य हुन्छ नि। अन्धश्रद्धाको कुरा हुँदैन। यहाँ त देख्ने बित्तिकै दिल लाग्छ, फेरि अर्को धर्मकासँग पनि विवाह गर्छन्। अहिले तिम्रो छ ईश्वरीय बुद्धि, पत्थरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बाबाले सिवाय कसैले बनाउन सक्दैन। त्यो हो रावण सम्प्रदाय। तिमी अहिले राम सम्प्रदायको बनेका छौ। पाण्डव र कौरव एकै सम्प्रदायका थिए, बाँकी यादव हुन् युरोपवासी। गीताबाट कसैले पनि यादव युरोपवासी हुन् भनेर बुझ्न सक्दैन। उनले त यादव सम्प्रदाय पनि यहाँका भनिदिन्छन्। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ यादव हुन् युरोपवासी, जसले आफ्नो विनाशको लागि यी मुसल (मिसाइल बम) आदि बनाएका छन्। पाण्डवहरूको विजय हुन्छ, उनीहरू गएर स्वर्गको मालिक बन्छन्। परमात्मा नै आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ। शास्त्रहरूमा त देखाएका छन्- पाण्डवहरू गलेर मरे, फेरि के भयो? केही पनि सम्झ छैन। पत्थरबुद्धि छन् नि। ड्रामाको रहस्य अलिकति पनि बुझेका छैनन्। बाबाको पासमा बच्चाहरू आउँछन्, उनलाई भन्छ- ठीकै छ गहना आदि लगाऊ। भन्छन्, बाबा यहाँ गहना कहाँ सुहाउँछ र! पतित आत्मा, पतित शरीरलाई गहना के सुहाउँछ! त्यहाँ त हामी यी गहना आदिले सजिइरहन्छौं। अथाह धन हुन्छ। सबै सुखी नै सुखी हुन्छन्। हुन त त्यहाँ महसुस हुन्छ, यी राजा हुन्, हामी प्रजा हौं। तर दुःखको कुरा हुँदैन। यहाँ अनाज आदि मिलेन भने मानिसहरू दुःखी हुन्छन्। त्यहाँ त सबै चीज मिल्छ। दुःख अक्षर मुखबाट निस्कदैन। नाम नै छ स्वर्ग। युरोपियनहरूले त्यसलाई प्याराडाइज भन्छन्। सम्झन्छन्- त्यहाँ देवी-देवताहरू रहन्थे। त्यसैले उनका चित्र पनि धेरै खरिद गर्छन्। तर स्वर्ग कहाँ गयो? यो कसैलाई पनि थाहा छैन। तिमीले अहिले जानेका छौ- यो चक्र कसरी घुम्छ। नयाँबाट पुरानो, पुरानोबाट फेरि नयाँ दुनियाँ बन्छ। देही-अभिमानि बन्न धेरै मेहनत छ। तिमी देही-अभिमानि बनेपछि यी अनेक रोग आदिबाट छुट्न सक्छौ। बाबालाई याद गरेमा उच्च पद पाउँछौ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कुनै पनि देहधारीलाई आफ्नो आधार बनाउनु हुँदैन। शरीरसँग प्रीत राख्नु हुँदैन। दिलको प्रीत एक बाबासँग राख्नु छ। कसैको नाम-रूपमा फँस्नु हुँदैन।

२) यादको चार्ट सोखले राख्नु छ, यसमा अल्छी नबन। चार्टमा हेर्नु छ- मेरो बुद्धि कसैतर्फ त जाँदैन? कति समय बर्बाद गर्छु? सुख दिनेवाला बाबाको कति समय याद रहन्छ?

वरदान:- विश्व महाराजाको पदवी प्राप्त गर्ने सर्व शक्तिहरूको भण्डारले सम्पन्न भव जो विश्व महाराजाको पदवी प्राप्त गर्ने आत्मा छ, उसको पुरुषार्थ केवल आफ्नो लागि मात्र हुँदैन। आफ्नो जीवनमा आउने विघ्न वा परीक्षाहरूलाई पास गर्नु- यो त धेरै साधारण हो तर जो विश्व महाराजा बन्ने आत्मा छ, उसको पासमा अहिलेदेखि नै सर्व शक्तिहरूको भण्डार भरिपूर्ण हुन्छ। उसको हर सेकेन्ड, हर संकल्प अरूको लागि हुन्छ। तन, मन, धन, समय, श्वास सबै विश्व कल्याण गर्नमा सफल भइरहन्छ।

स्लोगन:- एउटा मात्र कमजोरीले पनि अनेकौं विशेषताहरूलाई समाप्त गरिदिन्छ, त्यसैले कमजोरीहरूलाई छोडिदेऊ।

